

Ročník X   duben   2008   číslo

4

SETKÁVÁNÍ

BRNĚNSKÝ EVANGELICKÝ MĚSÍČNÍK

úvodník

„To já vždycky píšu do zásoby o výročích“, pravil kterýsi zkušený redaktor před mnoha a mnoha lety. Konstatoval tím, že úvodník by měl jako vypadat aktuálně, ale autor samozřejmě nechce mít potíže s něčím, co je tak nové, že to vrchnost ještě neschválila. Před lety musela aktuality schvalovat vrchnost, zatímco slavná výročí tu byla jaksi sama sebou a nabízela se pozornosti – arci také podle toho, která vrchnost zrovna vládla. Žáci se učivali odříkávat v jedné řeči, který to vůdce se v dubnu narodil, zakrátko zas v jiné řeči, který jiný, ještě větší vůdce se narodil také v dubnu, ale o dva dny později.

Jsou vůbec ještě v dubnu nějaká slavná výročí?

Určitě se najdou nějaká neslavná (viz výše). Ale o těch jsem naštěstí nikdy nic psát nemusel, neudělám to ani tentokrát.

Pokládám za důležitější jiná, ačkoli si nejsem jist, zda si je někdo pamatuje shodně se mnou. To třeba přesně před čtyřiceti lety se v dubnu po velikonocích nenapodobitelně krásně začala zelenat tráva a první listí na keřích. Bylo patrné, že se v naší zemi děje něco, o čem lidé mé generace nevěděli, jak to vypadá. Nikdy předtím jsme to nezažili. Bylo možné nejen odložit kabát, ale i vyslovit, nač člověk myslí. Nejenže zmizel sníh po zimě, ale kamsi se schovali donašeči, hlídači, fízlové. Dokonce i učitel, který se předtím podle sovětského vzoru podepisoval J. V. (dodnes nevím, zda to něco znamenalo, vždycky se to četlo Josef Vissarionovič), už od března vychvaloval přednosti demokracie a svobody slova. Lidé četli noviny od první stránky a debatovali o jejich obsahu.

Hleďme, co je možné v dubnu. To bude tím jarem.

To tehdejší jaro přešlo do krátkého léta - a podzim v tom roce přišel velmi záhy.

Ale na výročí onoho nezvyklého jara neumím zapomenout. A to se někteří potom hodně snažili, aby se prý raději nevzpomínalo. Že prý to byl všecko jenom jakýsi omyl, krizové jevy, výstřelky ztroskotanců a samozvanců.

Vůbec ne. Ten duben byl krásný, žádný omyl. Kdo to zažil, ať si vzpomene, jak tehdy doopravdy vypadala nová, nenapodobitelně zelená tráva. A mladé listí a jarní slunce a vítr, který odfoukal dost a dost všelijakých zatuchlin.

Po čtyřech desítkách let samozřejmě ubylo pamětníků. Ani nepřihlížím k tomu, že ti, kdo se potom rozhodli nepamatovat si (to prý je v naší zemi nejlíp placené), třeba dnes vzpomínají na jiná výročí. Ale pro mě duben dál představuje jistotu, že nové věci jsou nejen možné, ale i skutečné. Skutečně se stávají. Chytrí potom tvrdí, že oni to předvíдали, a také prý přesně věděli, jak to dopadne.

Pravda, každý rok se dá předvídat, že v dubnu přijde jaro. Ale nadto je dobře dát se upozornit, že přichází i nečekané a nepředvídatelné události. Tak nové, že je dosud nikdo nezahlédl, nic z nich si nevyzkoušel. Čas velikonočního zvěstování, čas, kdy ráno slunce den ode dne dřív přemáhá tmu, je jejich předzvěstí. Duben je měsíc, v němž má své výročí naděje. To se patří vědět, že máme co čekat.

Jaroslav Vítek

zaujalo nás

Budeme se brzy bát jezdit tramvají?

Nedávno jsem jela tramvají č. 1 z Moravského náměstí na hlavní nádraží. Netušila jsem, že zažiji situaci, na kterou jsem chtěla rychle zapomenout. S odstupem času mi však tato příhoda připadá čím dál hrozivější, neboť bývá čím dál častější. Do tramvaje se mnou nastoupili Romové – ona a on. Vždy začnu být obezřetná. Už dávno nenosím peníze v kabelce a pokud ano, tak kontroluji, zda ji mám zavřenou. Tentokrát jsem ale nebyla zcela ve střehu a celou situaci jsem vlastně vyprovokovala já, nechala jsem peněženku poněkud bezstarostně ve svrchní vrstvě nakoupených drobností v nákupní tašce. V tramvaji vedle mne stála ještě slečna a všichni jsme tak pospolitě čekali, až se tramvaj rozjede. Po chvíli slečna vedle mě stojící oslovuje mladíka: „Co děláš s tou rukou?“ Kdyby bývala zůstala jen u tohoto objeveného zvolání, možná by bylo ještě dobře. Slečna ovšem dodala: „ a dělat nebudou a nebudou“, to říkala mně, aby mi jaksi více ozřejmila mou situaci. To už se ale na její hlavu sypala přešršel sprostých nadávek, ze kterých byla nejslušnější „ty feťačko“. To jsme ovšem už přijížděli na Malinovského náměstí, vhodnému to místu, aby Romové zmizeli, protože mínění všech kolem bylo očividně na straně slečny. Mladík byl ovšem horkokrevný, pro ránu neměl daleko a než vyskočili oba z tramvaje a utekli, slečnu fyzicky napadl. Uhodil ji pěstí do obličeje. Nakonec lze ještě mluvit o štěstí, že mezi Moravským a Malinovského náměstím jede tramvaj poměrně krátce, kdo ví, jak by to bylo pokračovalo. Já jsem se nakonec pouze styděla, slečně jsem poděkovala a omluvila se jí.

28.2.2008, Dagmar Stejskalová

www.brnonakole.cz

aneb „Neblokujeme dopravu, jsme doprava“. Patnáct minut cyklistiky denně prý snižuje riziko infarktu na polovinu. Kolo by mohlo sloužit jako zdravý a o nic pomalejší dopravní prostředek po Brně než auto. Protože se Brno do centra většinou svažuje, byli byste v práci či ve škole jedna dvě. Jenže množství aut v ulicích shora uvedené dobré důvody relativizuje. Řeknu svým dětem: „Jedte do hudebky 4 km do vedlejší vesnice na kole!“, když po ní auta často jezdí i devadesátkou? Něco se stane a do smrti si to budu vyčítat! V Holandsku ovšem jezdí děti do školy na kole každý den, téměř za každého počasí, alternativa ke kolu se hledá, až když je jedna cesta delší než 10 km. Školy prý rodičům téměř zakazují vozit děti ke škole autem, protože se tak zvyšuje nebezpečnost prostoru v blízkosti školy. Ne ve všem je Holandsko ekologicky příkladné, tento příklad je však zajímavý.

Dvakrát do roka – v dubnu a v září se slaví, jako i jinde v Evropě, taky v Brně svátek cyklistů. Jede se zhruba hodinová demonstrativní cyklojízda ulicemi Brna, za asistence policie (taky na kole). Peloton čítá něco přes dvě stě kol, projede se centrem města někam na okraj, doprava je pro okamžik průjezdu pelotonu zastavena, je to ve všední den po páté odpoledne. Akce má ráz happeningu, uvidíte i spoustu zajímavých a inspirativních věcí, co se týče kol. I město Brno tuto akci podporuje, pravidelně jede i náměstek primátora pro rozvoj Martin Ander. Aby byl ve městě vyhrazen prostor pro cyklisty, aby si člověk měl kolo kam odložit, když už na něm do města přijede, aby byla jízda po městě bezpečná, aby byla potěšením, je potřeba o tento druh dopravy projevit co největší zájem.

Poslední dobou se setkávám s tím, že členové naší církve jsou pozváni na návštěvu nějaké církve v zahraničí, kde mají říct, co naše církve dělá pro životní prostředí, nebo zda vydala nějaké prohlášení ke globální změně klimatu. Církev ovšem tvoříme všichni, a možná, že se jednou podobně i můj a tvůj syn zeptají, co jsme dělali. Letos se pojede ve čtvrtek 20. dubna v 17:00 z Malinovského náměstí. Bližší informace na webových stránkách www.brnonakole.cz.

Martina Kadlecová

Královna Margot

Silně mne zaujalo představení Královna Margot v Mahenově divadle. Stejnomený román Alexandra Dumase staršího upravila společnost Střežený Parnass. Historické drama popisuje období občanské války ve Francii mezi katolíky a hugenoty. Katolička Kateřina Medicejská, faktická vládkyně Francie, zorganizovala sňatek své dcery Markéty z Valois s protestantem Jindřichem Navarrským v naději na snížení napětí mezi znepřátelenými stranami. Svatba, na kterou se sjedou protestanti do katolické Paříže, však skončí vražděním Bartolomějské noci. Druhá část popisuje následné události v královské rodině (intriky, vraždy, trávení, mučení) do smrti krále Karla IX. Působivé romantické představení ukazuje, kam až vede nesmyslná náboženská nesnášenlivost.

Jan Franců

Stačí tři hodiny týdně

Pod tímto titulkem byla v brněnském tisku zveřejněna výzva pro ty, kteří by mohli a chtěli kus svého volného času věnovat druhým. Jedná se o dobrovolnickou pomoc na vybraných odděleních brněnských nemocnic či Léčeben dlouhodobě nemocných. Pokud byste se chtěli zapojit do tohoto programu nebo se o něm dozvědět více, je možno se obrátit na koordinátora Dobrovolnického centra Motýlek, o.s., Cernopolní 22a, 625 00 Brno. Tel 739 030 762, e-mail je klara.p@de-motylek.cz.

vybrala Eva Vosinková

Oznámení

Dne 7. března jsme vzpomínali 1. výročí smrti a nedožitého 90. narozenin Dalibora Chrástka, bývalého člena ještě nerozděleného brněnského sboru Českobratrské církve evangelické. V listopadu 1948 odešel do Velké Británie, tam pracoval jako středoškolský profesor a pak jako knihovník Slovenské literatury v Britském Muzeu. V Anglii zemřel a je tam i pohřben. Jeho rodina žije v Anglii a byla by vděčná, kdyby se mohla sejít letos (v létě) v Brně na děkovných bohoslužbách s těmi, kdo ho znali a měli rádi. Termín bude včas oznámen.

P.S. D. Chrástek byl jako vysokoškolák od r. 1937 členem brněnské YMCY a v r. 1945 byl vyslán se studenty Janem Šimsou a Jiřinou Setinskou (roz. Ningerovou) na první poválečné sejití YMCY do Švýcarska. V době komunismu přijížděl jako britský občan a zástupce knihovny z Britského Muzea na jednání s českými knihovnami v Praze, Žďáru, Brně i se Slovenskou Maticí.

Drahuše Musiolová – sestra

čteme bibli

Prázdný hrob

Marek 16,1-8

„Není zde.“ To je výpověď o prázdném hrobu. Tato výpověď doprovází tu předchozí větu: „Byl vzkříšen“, od té doby kdy byla sepsána všechna čtyři evangelia. Je to výpověď dvojznačná. Vypovídá o tom, co není. Míří tedy k otázce, kde je.

Stejně jako výpovědi o Bohu jsou mnohem snazší ve chvíli, kdy říkáme, kým Bůh není. Stařeckem na nebesích, účetním nad knihou má dáti dal, voyeuem, který sleduje každý krok osoby, kterou si vybral, strážníkem, který čeká na to, aby mohl dát pokutu ihned, jak k tomu má příležitost, prokurátorem, který vyhledává trestnou činnost, všudybylem, který je všude a přítom nikde. Kdo je tedy Bůh? A kde je?

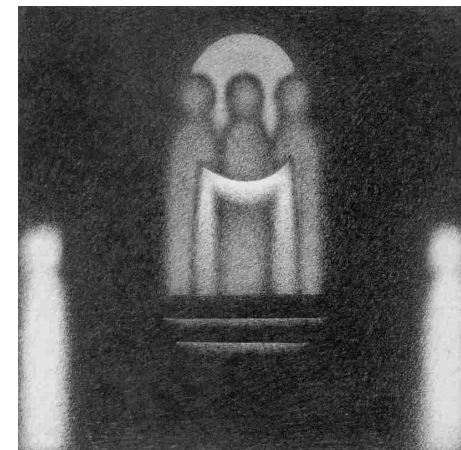
Bůh je s Ježíšem. Bůh je Bůh živý, přítomný, bezbranný, lásku rozdávající. Je to i otázka po Bohu, kterou umí vyvolat zpráva o prázdném hrobu. Právě takovou otázku, kterou musela vzbudit v římských vojácích svatyně svatých, když do ní vtrhli, plni ziskuchtivosti, co tam budou moci ukrást, a ono tam nebylo nic. Prázdná svatyně svatých, prázdný hrob, mluví o Boží přítomnosti z hlediska toho, že v nich není nic.

Prázdný hrob je pro nás bílé plátno, na které malujeme svůj obraz života. Kdejaká čára prozrazuje naši nevěru, dobře vyvedená silueta zase naši víru. Pod takto namalovaný obraz po naší smrti se Bůh podepíše naším podpisem. Tím dává záruku pravosti a opravdovosti života, a také svého soudu. Jeho podpis znamená, že náš obraz je pravý. V té chvíli je i obrazem Božím.

A tak odpovídáme našim životem na zprávu o prázdném hrobu. Zda pro nás znamená zvěst, že Ježíš, který není v prázdném hrobu, je živý, účastný na našem životě, stává se naším rozhodnutím pro další čaru života. Když se však upneme k nevíře, která má prastarý základ v tom, že prázdný je způsobem podvodu církve, která Ježíšovo tělo ukradla a přemístila jinam, ani prázdný hrob nám nepomůže.

Prázdný hrob nám klade otázku po tom, jak chceme žít, odpovídat Bohu, vyznávat Ježíše za Pána a Spasitele. Ale jako fakt sám o sobě nám nepomůže. On i do tradice, ze které vyrůstala evangelia, se dostal po vyznání, že Ježíš je Pán. Je i pozdější, než zprávy, že se učednice a učedníci setkali se vzkříšeným a živým. Zpráva o prázdném hrobu přesto zůstává výzvou. Výzvou, ze které může vyrůst víra i nevěra. I poslední slovo Markova evangelia zní: „A nikomu nic neřekly, neboť se bály.“ To, co je dnes na konci Markova evangelia (Mk 16,9-20) je souhrnná zpráva z jiných evangelií a Skutků apoštolských, které tam kdosi za Marka připojil.

Jiří Šimsa

sborová statistika 2006/2007

Počet členů	Brno I	Brno II	Židenice	Husovice
Brno	1135/1126	837/814	471/473	528/528
Rychmanov	68/67			
Kuřim		11/11		
Tišnov		36/26		
Blansko			132/132	
Celkem členů sboru	1203/1193	884/851	603/605	528/528
Hlasovných členů	856/856	374/378	202/205	187/187

Bohoslužby, svátosti a služebnosti

Celkový počet bohoslužeb	137/121	137/144	101/110	57/59
Brno - účast	BK:68/67	BD:121/119	103/104	64/66
Brno - účast	ČK:145/173			
Kaz. stanice - účast	Rch:20/12	Ku:5/7	Bla:20/20	
Kaz. stanice - účast		Tiš:14/16		
Nedělní škola - účast	17/13	14/16	16/19	8/8
Večerní nešpory - počet	6/6	11/8		viz Brno I
Bohoslužby v ÚSP - počet		3/3		
Bohoslužby v DD - počet	40/39	26/26	20/22	12/12
Bohosl. v Diakonii - počet	viz Brno II	49/49		
Požehnání dítěte	2/1			
Křty	19/20	1/7	4/10	7/7
Vysluhování VP ve sboru	26/25	11/11	34/37	9/9
Vysluhování VP v rodině	3/0	4/4	6/6	2/0
Konfirmovaných - počet	8/0	0/3	0/6	4/5
Sňatky	19/17		3/6	6/14
Pohřby	14/34	18/11	5/7	2/3

Setkání v týdnu - průměrná účast

BH pro dospělé	26/24	18/13	16/14	8/8
BH pro děti	7/6	4/5	19/19	4/5
Konfirmandi	5/4	6/3	6/6	4/5
Mládež	4/5	6/7	15/15	7/7
Dětský klub	12			
Příprava ke křtu	5/0		0/2	
Pěvecký sbor	27/24	viz Brno I	14/14	
Kurz Alfa a Beta	32/30			
Přípravka Nedělní školy	4/4	4/4	2/0	
Klub otevřených dveří	8/8			
Kavárnička pro seniory	32/31			

Setkání jednou v měsíci - průměrná účast

Staršovstvo	18/15	16/17	10/11	12/9
Redakční rada Setkávání	6/6	4/5	1/1	1/1
Střední generace, kluby		6/8		14/15
Setkání sboru	28/25		30/28	
Desert				100/75

bylo

Sázava

V sobotu 17. února se v Losově sále Blahoslavova domu sešli někdejší účastníci letních celotýdenních biblických kurzů konávaných téměř celé desetiletí ve skromném a po tábornicku vedeném středisku na Sázavě. Letošnímu setkání pamětníků předcházela návštěva táborové kroniky z let 1948 a 1949, objevené v pozůstalosti někdejšího zakladatele a vedoucího střediska RNDr. Jana Vondry. Opis tohoto oprášeného pokladu, rozeslaný na všechny v současnosti dostupné adresy, měl značný ohlas osobní, telefonický i písemný. Potvrdil se předpoklad Ing. Jana Vondry, že je nejvyšší čas vydat publikaci o Středisku biblických kurzů na Sázavě, která by co nejvěrněji zachytila to, co „Sázava“ v nesnadných dobách let 1946 - 1954 znamenala pro jednotlivce, pro brněnský sbor, pro mládež v seniorátu, pro místní sázavský sbor, posléze pro celou církev, včetně bohoslovecké fakulty, pro jejíž studium se zde ne jeden mladý člověk rozhodl. Tomuto tématu byla věnována značná část programu.

V Losově sále se nás sešlo na padesát. Nebyli to jen Brňáci, setkali jsme se i s těmi, které život odvál o hodný kus dál. Někteří nemocní nebo pečující o nemocné blízké poslali pozdravy.

V průběhu odpoledne, po vstupním slovu Jaroslava Marka a krátké zahajovací pobožnosti Jana Šebesty zazněla slova Jana Vondry, Jiřího Staňka a Milenky Šimsově. Nešlo jen o krásnou minulost, ale o současnost a budoucnost. Proto došlo i na apel ohledně budoucího směřování Blažkova, který je do jisté míry nástupcem Sázavy. Záleží nám na tom, aby sloužil především mládeži a nejen k rekreaci, ale i k duchovnímu biblickému vzdělávání, a byl mládeži i finančně dostupný.

K odlehčené části odpoledne patřily příspěvky Hany Najbrtové, Míly Novákové, bratří Kabičků a Jana Pokorného. Skromné poválečné stravování připomněla „táborová svačinka“: suchý chléb s marmeládou. Zaujaly fotky různých autorů, zejména album Evy Prudké seřazené podle let a fotky z doby válečné, které přinesl br. Pokorný a na kterých zakladatelé sázavského střediska patřili věkem ještě mezi konfirmandy a mladé dorostence.

Na závěr programu byla z iniciativy Jana Vondry pořízena společná fotografie. Je k dispozici na internetu: <http://album.volny.cz/vondra.h/> (Je třeba kliknout na tlačítko Prohlížet a zadat heslo:vavava.)

Komu poděkovat za toto krásné setkání? Určitě sboru Brno II za pěkné prostředí, sestřám Martě Vaříkové a Olze Markové za přípravu kávy, čaje, pomazánky a mís s cukrovím. Také všem těm, kteří setkání naplánovali, věnovali finance a spoustu času přípravě, korespondenci, opisování textů, shánění písemného i fotografického materiálu... A také těm, kdo přišli.

Tři krátké příspěvky o tom, jak Sázava vznikla a co pro účastníky biblických kurzů znamenala:

První semínko vzniklo v dorostu v Brně, kde jsme z pasivního přijímání bible přešli k písmáckému čtení. Organizační stránku vedl Slávek Ondra, pozdější profesor na fakultě v Praze. Na schůzky nás chodilo osmdesát. Pak ale přišel protektorát a na jeho konci, když jsem jako diakon sloužil v Javorníku na Slovácku a často jezdil do Zlína k br. faráři Moravcovi, začali jsme společně uvažovat o pořádání biblických kurzů pro mládež. Spolu s bratry Keřkovským, Burešem, Ondrou a dalšími jsme se vypravili podél řeky Sázavy, až do míst, kde byla pod tratí uprostřed věnce lesů krásná louka. Byli jsme tím místem nadšeni a začali jsme jednat. Bratr Vondra si vzal na starost technickou stránku, protože měl charisma jednat s lidmi. Zjistil, že louka patří hospodáři z Nížkova, katolíkovi, kterému slíbil, že až louhu poseče, pomůžeme mu trávu usušit a odvézt. Velikou pomoc nám poskytl sázavský sbor: u Špinarů na pile jsme pořezali dřevo, bratr Ptáček z Kopanin nám půjčil volský potah na dopravu dřeva na louku, jeden vagon nám dokonce dovezli vlakem. A při budování tábora už začaly první biblické kurzy, které vedl farář Moravec ze Zlína...

Jiří Staněk

Sázava znamenala velmi mnoho v mém životě. Krásná celoživotní přátelství, vynikající přednášky, ale hlavně ta atmosféra. Smím-li být tak smělý, domnívám se, že to bylo působení Ducha Svatého. Víra hmatatelná, prožitá.... Vlastně jsem měl Sázavu v podvědomí, když jsem později založil v r. 1974 Setkání přátel komorní hudby (běží dodnes) i Ekumenická setkání s biblí a uměním.

Radek Kvapil

Kdyby se mě někdo ptal, proč bych doporučoval právě tento tábor, pak bych mu řekl: Bratr vedoucí Honza Vondra, odborný učitel, energický skaut, věřící křesťan, se dokonale stará o naše žaludky, ale hlavně dbá o duchovní program. A je taky vzorný táta Rutinky a Honzíčka, manžel Hedy, vlastník pišťalky, která slouží k tomu, aby nás svolával k různým akcím.

Co se mi zde líbilo? Růženčiny obědy a duchovní programy. Způsob, jak byly vedeny. A především, díky Vondrovi, snaha pomoci hledajícím, nesmělým, těm, kteří se nevyznali ve svém duchovním životě. Poznal jsem zde jinou mládež než dosud a to mě posílilo. Poznal jsem, jak velice záleží na vedení. Těším se na příští rok.

*Ze zápisků z 8. - 16. 7. 1946
Jiří Tomeš*

služba bližnímu

Neslyší a přesto si s námi chtějí rozumět

Napadlo vás někdy, jak se asi žije ve světě ticha? Dovedete si představit, jak je pro dítě, které neslyší od narození, těžké dorozumět se? Jak je pro ně obtížné naučit se mluvit, číst a psát česky? Porozumět okolnímu světu? Tušíte, jak je i pro dospělého neslyšícího člověka obtížné orientovat se v záplavě informací v jazyce, který není jeho jazykem mateřským? Přemýšleli jste někdy o tom, jak byste se s neslyšícím domluvili? Zkusili jste se někdy naučit alespoň základy znakového jazyka? V České republice žije několik desítek tisíc neslyšících osob, z toho několik tisíc dětí do 15 let. V důsledku komunikační a informační bariéry často nežijí s námi, ale pouze vedle nás.

Jednou z organizací, které se neslyšícím věnují, je občanské sdružení Labyrint Brno. Sdružení se specializuje na mimoškolní práci s dětmi. Naše programy jsou zaměřeny na obohacování slovní zásoby dětí v českém i znakovém jazyce, na zpřístupňování nových poznatků a informací o okolním světě a na zprostředkování kontaktu se slyšícími vrstevníky.

Za šest let naší existence jsme uspořádali dvacet pět víkendových a týdenních pobytů se zážitkovým programem pro sluchově postižené děti a pro smíšené skupiny sluchově postižených a slyšících dětí. Zorganizovali jsme pět mimoškolních kroužků pro sluchově postižené děti (dramatická výchova, výtvarná výchova, tanec, angličtina, plavání), vydali jsme CD Červená karkulka a DVD Pinocchio s vyprávěním ve znakovém jazyce, s titulky a českým dabingem, a vytvořili jsme speciální vzdělávací portál pro vzdělávání starších sluchově postižených dětí pomocí internetu. Portál je přístupný na adrese: www.eliska.cz.

Činnost sdružení je financována zejména z grantů, dotací a darů a z veřejné sbírky. Rodiče dětí přispívají částkou, která pokrývá necelých 12 % běžného ročního rozpočtu sdružení. Jsme proto nesmírně vděční za podporu, které se nám dostalo od sborů ČCE Brno I a Husovice. Od roku 2003 jsme byli pravidelnými hosty benefičních hudebních nešpor v Červeném kostele v Brně. Ze sbírek konaných na místě jsme na činnost sdružení, zejména na materiální vybavení a provoz učebny, získali téměř 30 tisíc Kč. Zvláště bychom chtěli poděkovat paní Lydii Pospíšilové, která s nesmírnou obětavostí a nasazením tyto benefice již několik let organizuje.

Helena Burianová, Labyrint Brno, o.s.
www.labyrintbrno.cz

---

muži české reformace

Matěj z Janova (+1393)

Po smrti Karla IV. (1378) nastoupil na trůn jeho nejstarší syn Václav IV. Byl oblíbený a vzdělaný, byl přijat proto s mnoha očekáváními. Ukázalo se však, že první neodkladný úkol, urovnání právě vzniklého rozkolu v církvi, byl nad jeho síly a schopnosti. Oba papežové byli neústupní a dost mocní k tomu, aby chtěli obhájit svoje panování nad církví za každou cenu. A skutečně chystali vojenské střetnutí. Těžko si dovedeme představit, jaký to byl otřes pro tehdejší lidi, když viděli, jak jednájí představitelé církve, o které věřili, že je církví Kristovou, tedy svatou a samozřejmě jedinou. Jak mohlo dojít k rozkolu? Je to opravdu církev Kristova? Trvalo téměř 40 let, než byla znovu obnovena jednotu papežství. Nebyla to ale jediná pohroma. Vzápětí přišla morová epidemie, která svou krutostí předčila všechny dosavadní nákazy. Odhaduje se, že úbytek obyvatelstva u nás dosáhl 10-15 %, což se nejhůře projevilo na venkově, tedy v zemědělství. Lidé hledali, kde lépe přežít. Byly opuštěny méně úrodné oblasti, zanikly vsi, země zchudla. Králova vláda nepřinášela přitom do rozjitřené země klid. Hned na počátku rozkolu se král rozešel s arcibiskupem, ale místo aby usiloval o smír, naopak dál podněcoval roztržku. Brzo stál proti celé církvi. Vysoká šlechta chtěla získat zpět větší vliv, který ztratila za Karla IV. Král se však neuměl dohodnout, a tak zůstal v zemi osamocen, bez mocných spojenců, slabý. Tak neklidný byl obraz konce století.

O Matějově původu víme, že se narodil v Janově, zřejmě v jižních Čechách, asi počátkem padesátých let 14. století. Studoval v Praze i v Paříži, jistě s podporou některého ze svých krajanů. Na pařížské univerzitě se stal mistrem svobodných umění, dosáhl tedy nejvyššího a nejlepšího vzdělání, které bylo tehdy možné. To mu dovolilo myslet na velmi vysoké uplatnění, na zabezpečený a nezávislý život. Stal se kanovníkem pražské kapituly a zpovědníkem u sv. Víta, později se ale rozhodl plně věnovat studiu a promýšlení současného stavu světa i církve. Jeho předchůdce, asketický a neúnavný kazatel Milíč, kterému šlo o změnu jednání církve, působil příkladem svého života i sociálním působením mezi prostým lidem. Matěj byl jiný typ člověka. Uzavřen před lidmi studoval, především bibli. Všechno své poznání zapsal do rozsáhlého díla „Pravidla Starého a Nového zákona“ (6 velkých svazků). V něm prosazuje čisté slovo Boží, proti všemu, co lidé dodatečně do církve vnesli a co on biblicky nazýval „nálezy lidskými“. Rozvíjí učení o Antikristu a o konci věků. Léč proti lidské nevěrnosti vidí v častém (i denním) přijímání těla Kristova (sv. večeře Páně) všemi lidmi bez rozdílu. To bylo neslýchané, denní přijímání bylo vyhrazeno kněžím a laici přijímali jen jednou do roka. V nadměrném uctívání svatých, ostatků a obrazů naopak spatřuje odvádění křesťanů od pravé bohoslužby. Tímto dílem zasáhl silně učení tehdejší církve a zároveň hluboce zapůsobil na další pokračovatele reformního hnutí. Stal se prvním skutečným teologem české reformace. Jeho učení ovšem narazilo na tvrdý odpor církve. Dostal se do dlouholetých a ostrých sporů, zejména pro neústupné prosazování častého přijímání svátosti laiky. Nakonec mu pražská konsistoř dala za pravdu. Nedočkal se toho, zemřel o rok dříve.

Ladislav Hájek

---

rozhovor

Bud'me vděční

Sestru PhDr. Věru Doleželovou jsem poznala ještě jako studentka v Akademické Ymce. To byla ještě svobodná a jmenovala se Michalová. Zaujala mne. Možná i proto, že její bratr Míla byl naším milovaným učitelem v Nedělní škole a její tatínek vždycky vedl v Blahoslavově domě vánoční dětské slavnosti. Podle Věrušky jsem se pak rozhodla i pro studium na filozofické fakultě. A dnes si tedy můžeme povídat i vzpomínat, jaké to třeba bývalo u vás doma.

Vy jste byli tři sourozenci, že?

Ano, bratr byl o pět let starší, sestra o dva roky a já jsem byla nejmladší. Jaké to bylo u nás? Naši se měli velice rádi, ale byli z Vysočiny, a tak nějak ty city nedávali přemrštěně najevo. Ale tatínek, když byla maminka pak ke konci moc nemocná, jí napsal do nemocnice dopis: „Byla jsi andělem mého života.“ Opravdu. Tatínek byl prudký, maminka byla mírná, ale pevná, a když byla přesvědčená, že je to správné, tak byla i přísná. Ona vlastně rodinu držela takovou svou jemností.

Tatínek byl z Račic. Obec Račice je u Bobrové. Od jedenácti do osmnácti let chodil do reálky v Novém Městě na Moravě. Do kostela chodili pěšky z Račic do Nového Města hodinu a půl. Tatínkovi předci, to byl, myslím, prapradědeček, se přihlásili hned po tolerančním patentu k helvetskému vyznání. Na to byl tatínek velice hrdý.

Maminka byla z Jimramova a seznámili se vlastně tady v Brně za první světové války, když maminka přijela navštívit své pratety, a v roce 1918 se vzali. Měli svatbu 4. července, oddával je pan farář Václav Pokorný, a pak na to datum se nám po osmatřiceti letech narodil náš Honzík. Jejich manželství trvalo osmapadesát let a myslím, že bylo krásné. Nikdy se u nás třeba nedělaly vtipy na manželství, na věrnost, to prostě neexistovalo, aby se o těchto věcech vtipkovalo. Snažili se opravdu žít „pod zorným úhlem věčnosti.“ Maminka byla krabčická „chovanka“, pobyt v Krabčicích na ni zanechal trvalý vliv. Dívky tam vychovávané se měly stát základem evangelické rodiny, takovou zárukou, že děti budou vedené evangelicky, a to maminka opravdu dělala.

Jednou mně řekla, že viděla na hřbitově pomník s nápisem: „Prošlas mým životem jako světlo.“ Myslím si, že maminka prošla naším životem jako světlo. Nám všem, tatínkovi i nám dětem.

Takže rodiče vám dětem byli vzorem.

Ano. Oba zemřeli doma, tatínek po záchvatu mrtvice, rok a čtvrt po mamince, a mám je spojené s modlitbami.

Na mamiččinu stále vzpomínám. „Pane, zůstaň s námi, když se nám připozdívá a den se nám nachýlil a máme jít cestou, kterou bychom si sami nebyli vyvolili.“ A také se modlívala za trpělivost a statečnost.

Tatínek prosil, „abychom se směli v koutku Tvého království setkat s Tomáškem

a maminkou". Byla jsem u něho sama, když umíral. Tak krásně se usmál, když vydechl naposledy, že mne napadlo, že jeho prosba byla vyslyšena.

Oba rodiče, hluboce věřící, projevovali svou víru životem. To, co je spojovalo, byla právě víra, láska ke sboru, a pak láska k zahradě. Tatínek vedl v našem sboru 60 let Nedělní školu a dlouhá léta také sborové vycházky do okolí Brna.

Já jsem vlastně vždycky žila s rodiči, jim jsem i dosloužila a pokládala jsem to za velký dar, že s nimi mohu být. Snažila jsem se, aby měli hezké stáří.

Tvého manžela MUDr.Svatopluka Doležela si většina našeho sboru připomíná jako dlouholetého, moudrého kurátora. Poznala ses s ním v Akademické YMCE?

V YMCE a ve Sdružení. Studoval tady medicínu. Svaťa tři roky po naší svatbě dostal dětskou obrnu, pak už měl pořád následky, které se stupňovaly, a léta chodil o francouzských holích.Třináct let před smrtí se mu přidalo astma. Ale byl statečný a nikdy si nestěžoval. Když zemřel (1996), řekla mi jedna známá, lékařka, že byl „disimulant“, předstíral, že je mu lépe, než jak tomu bylo ve skutečnosti.

Pamatuji si, jak jezdíval do práce na lékařskou fakultu, někdy jsem měla štěstí, že jsme jeli stejným trolejbusem. Bylo to pro něho opravdu těžké.

Poslední rok jsme jezdili do jeho práce taxíkem, vynesla jsem mu tašku do poschodí a nazpět jsem na něho čekávala u fakulty, pomohla jsem mu nastoupit do trolejbusu a vždycky jsem prosila řidiče, jestli by byl tak laskav a zastavil blízko chodníku, aby můj muž mohl vystoupit.

MUDr. Doležel byl velmi statečný a moudrý muž a ve sboru po něm taky zůstalo nezaplnitelné místo.

Bez něho to už není ono. I když mám čtyři hodné děti, dvě vlastní a dvě, které jsem získala jejich sňatky, nemohla bych mít hodnější, mám pět milých vnoučat, nejsem sama, žiji tady s rodinou Marunky, ale Svaťa mi chybí. Ta jeho laskavá, milující přítomnost. My jsme děkovali každý den, že jsme ještě spolu. Mně se u Svati vždycky líbila ta jeho vědeckost, vždycky jsem se obdivovala vědcům a on byl zapálený do své práce. Ale měl porozumění i pro historii, měl zájem o můj obor.

A jaké to bývalo, když jsi ty, Věruško, chodila do Sdružení?

No, to nás chodilo sedmdesát. Já jsem začala chodit za války, maturovala jsem v 43. roce a vzpomínám si na Alenku Pokornou, tehdy Matyášovou, jak byla krásná. Myslím, že jsme napočítali, že asi 23 sdruženců šlo po válce na teologii. To byla vlastně setba Viktora Hájka. Ten tady byl jen dvacet let, ale udělal spoustu práce. To byl vzácný člověk.

A co jsi dělala po maturitě?

Byla jsem totálně nasazená, skoro dva roky, napřed u Klöcknera, tam jsem zažila v srpnu 1944 nálet. V Kuřimi. To tehdy bylo Boží řízení, že jsem tam nezůstala. Byly poplachy a my jsme vždycky utíkali z haly do lesíka, ale mně se tehdy nechtělo utíkat. Učila jsem se hodně angličtinu, tak jsem si řekla, že zůstanu v areálu továrny a budu se tam učit slovíčka. A teď šel, už mezi posledními, jeden

pan profesor, který tam byl nasazený, a řekl: "Slečno, vy dneska nebudete utíkat?" Já jsem povídala, tak že třeba taky půjdu. Kdyby to nebyl řekl, tak jsem byla za deset minut mrtvá, protože když jsme vyběhli z areálu továrny a utíkali kolem plotu, tak už letadla klesala. Když jsme doběhli do lesa, tak jsme instinktivně schovávali hlavu do keřů. Když bylo po náletu, dovezli nás na nákladních autech z Kuřimi do Řečkovic a odtud už jsme jeli tramvají domů. Potom jsme tam byli povolání, abychom se přišli identifikovat, a tam už byly seznamy zaměstnanců a vedoucí si ke jménům kreslili křížky, kdo byl mrtvý.

Pak jsem pracovala u soustruhu ve Zbrojovce a ke konci války v gumárně na Starém Brně. 12. dubna 1945 přiletěla nad továrnu asi anglická letadla, my jsme byli nacpaní na dvoře a nemohli se dostat do krytu, protože klíč se ztratil. Na zahradě byl nějaký podzemní kryt. Tak nás nahnali do sklepa k benzinovým nádržím, kde se ta guma prala. Kdyby tam byla spadla bomba, tak jsme byli hned mrtví. Potom otevřeli bránu továrny a lidé se rozutekli. Běžela jsem cestou mezi zahrádkami nad starobrněnským pivovarem domů. Tatínek tehdy napsal továrně, že už tam přestanu chodit. 26. dubna 1945 bylo pak Brno osvobozeno.

A po válce jsi šla studovat na filosofickou fakultu Masarykovy university?

Ano, napřed jsem se i rozmyslela, jestli nemám studovat medicínu, ale četla jsem tehdy Arrowsmithe a řekla si, kdybych udělala špatnou diagnózu, tak bych to nepřežila, a šla jsem studovat dějepis a angličtinu. Udělala jsem si státnice z obou předmětů a potom ještě u profesora Macůrka jsem dělala disertaci a doktorát. Téma mé práce je „Evangelíci na moravském Novoměstsku v letech 1781 – 1790“. V roce 1950 jsem byla hotová a dostala jsem místo ve Slovanském ústavu při Akademii věd. V roce 1951 jsem se vdala, v roce 1952 se nám narodila Marunka, v roce 1955 Tomášek a v roce 1956 Honzík.Tomášek měl těžkou vrozenou srdeční vadu, a proto jsem byla 16 let doma. Během této doby jsem pod vedením pana profesora Řičana napsala práci „Individuelní přiznání moravských evangelíků v r. 1782“, ke které jsem měla z archivu shromážděné prameny. Za dva roky po Tomáškově smrti jsem nastoupila do zaměstnání, nejprve do Etnografického ústavu ČSAV a později do Universitní knihovny.

Tomášek nemohl chodit do školy, a tak jsem ho za vedení paní učitelky Otevřelové vyučovala doma. Doma také skládal zkoušky před učitelkami z nedaleké školy. Byl velice nadaný a měl výbornou paměť. Byl ve čtvrté třídě, když 1. března 1966 zemřel. Do své poslední úlohy napsal, že se snaží vědomě dělat radost, protože bez radosti se těžko žije. Bylo to vzácné a radostné dítě. Jednou mi řekl: "Maminko, nebuď smutná a netrap se nade mnou. Já vím, že je to moje určení, a já nereptám." Byl velice statečný.

To byl pro Tebe těžký čas.

Však pan farář Pokorný říkává, že není život bez nějaké krize, bez nějakých těžkých období. Ještě připomenu modlitbu pana faráře Pokorného, tu se modlím každý den a je to modlitba stará už hezkou řádku let. Modlil se za dar Ducha svatého a řekl: "Prosíme za Ducha svatého, který by měníl naše zmazaná, tvrdá a sobecká srdce a vracel nás z našich svévolných cest."

Vůbec mám lidi spojené s modlitbami. Třeba paní profesorku Komárkovou, která

v Akademické YMCE mívala v sobotu na Cihlářské ulici biblické hodiny, ta v každé modlitbě řekla, „abychom druhé měli za důstojnější sebe.“

Pan profesor Souček na konferencích YMCY, když měl pobožnost, nikdy nezapomněl říct, abychom nerozšiřovali nelásku a neporozumění, ale lásku a porozumění. V Akademické YMCE na konferencích člověk poznal řadu lidí. Vzpomínám si, že jsem si řekla, že si napíšu na papír a vložím do Bible výsledek svého pozorování. Neudělala jsem to, ale doposud stojím za tím, co jsem si tehdy uvědomila: neobdivovat majetek, kariéru a společenské postavení. To platí i v mém stáří.

Co je ve stáří důležité?

Vděčnost. Jsem hluboce vděčná nejen za domov, který mám, a za minulost, za rodiče, sourozence, manžela, děti, vnoučata a za řadu přátel. Jsem vděčná i za „maličkosti“, když přijdu dobře domů a někde cestou nepadnu, když se mi podaří něco vyřídit, z čeho jsem měla strach atd. Jak to hezky píše profesor Heller v Podvečerním děkování. Jsem vděčná a žasnu, že mě mělo tolik lidí rádo, a každý den děkuji. Maminka citovávala jednu píseň: „Sečti všechny dary, které Pán Ti dal, a v tvém srdci musí zaznít píseň chval.“

Když jsem měla patnáct let, chodila jsem k jedné staré slečně na francouzskou konverzaci: měla na mne veliký vliv. Řekla mi, když musela odejít v osmnácti letech do Vídně jako společnice - bylo třeba vydělávat a ona měla tři mladší bratry - že jí tatínek povídal: „Kristo, když se budeš srovnávat s lidmi, kteří jsou na tom líp než ty, tak budeš vždycky nespokojená. A když se budeš srovnávat s lidmi, kteří jsou na tom hůř, tak vždycky najdeš důvod ke spokojenosti.“ To jsem si mnohokrát opakovala.

Tatínek ve stáří (zemřel v 91. roce života) řekl jedné sestře ve sboru - a od jejich děti jsme se to potom my tři děti dozvěděly, že největším darem života jsou vděčné děti. Já bych k tomu dodala: a když člověk může odejít milující a milovaný.

To nejcennější, co člověk má, jsou rodina a sbor. Sbor je můj druhý domov. V neděli, ve středu na „kavárničce“, ve čtvrtek na biblické hodině si to znovu a znovu uvědomuji.

Takže pak člověk není sám.

On je člověk vlastně vždycky sám. To vidíš, když ti umírá dítě a ty pro něj nemůžeš nic udělat. To si člověk uvědomí, jak musí každý tím údolím stínů projít sám. Jen víra nám může pomoci. Proto je tak důležité, aby rodiče dětem dali to nejcennější: uvedli je na cestu víry.

Tím se utěšuji, že to, co Pán Bůh při mně začal, že i dokoná. Říkala jsem dětem, jestli umřu při zdravém rozumu a lidsky důstojně, tak žádný pláč, ale radost a děkování.

Sestře Věře Doleželové děkuji za rozhovor a těším se na další setkání s ní.

Eva Šimková

naše sbory

Olešnice

Olešnice je městečko ve východní části Českomoravské vrchoviny a Hornosvratecké vrchoviny, ležící v nadmořské výšce 541 m. Okolní zalesněné kopce a vrchy, z kterých bývá překrásný výhled, se střídají s údolími, políčky a loukami, vytvářejí malebnou krajinu a lákají k vycházkám. Městečko má zhruba 1800 obyvatel, vzdálenost od Brna je asi 50 km.

Náš evangelický sbor má asi 300 duší, a tím se řadí mezi nejmenší sbory seniorátu. Nejbližší okolní sbory jsou Rovečné, vzdálené 6 km, a Prosetín, vzdálený 7 km. Tato prostorová blízkost všech tří sborů vytváří podmínky i pro blízkost otevřených přátelských vztahů a sdílení při různých akcích - koncertech, promítání filmů, přednáškách nebo vzájemné výpomoci zpěvu při pohřbech. Je ale možné, že v daleké minulosti při počátcích sborů tak tomu vždy nebylo.

Vydání tolerančního patentu v r. 1781, k němuž přispěla i osobně doručená prosba císaři Josefu II. olešnickým občanem Řehořem Jakubcem, povzbudilo všechny do té doby „tajné“ evangelíky k vytvoření samostatných sborů a postavení vlastních kostelů. Olešničtí evangelíci počítali s tím, jak císař Josef II. při pozdější návštěvě Řehoře Jakubce rozhodl, že v Olešnici bude „modlitební dům a duchovní pastýř“ i pro evangelíky v Prosetíně a Rovečném. „Tito ale, majíce sami určený počet duší a spolu i větší zámožnosti, jen sami o sebe pečovali a po dosažení vyššího povolení v r. 1783 své vlastní modlitební domy sobě, na újmu olešnických vystavěli. Olešničtí takto opuštěni, nedavše sami předepsaný počet familií a duší ve svém snažném předsevzetí zasaženi byli, ačkoliv již i kamení a jiný materiál ke stavbě chrámové shromážděn byl“, tak uvádí kronika. V Olešnici žili především chudí tkalci a soukeníci, drobní rolníci a domkáři, takže se těžko shromažďovaly prostředky na vybudování chrámu, navíc v následujících letech postihla městečko série ničivých požárů, z nichž největší byl v r. 1827. To jsou asi důvody, proč v Olešnici byl základní kámen ke stavbě chrámu položen až v r. 1860, za 8 let byla stavba dokončena a teprve při 100. výročí vydání tolerančního patentu v r. 1881 získal sbor v Olešnici samostatnost. Prvním ze 14 kazatelů byl v r. 1882 František Illek.

A teď zpátky do současnosti. Já sama jsem přišla do Olešnice před 30 lety z prostředí velkého městského sboru v Pardubicích, kde se každý den na faře něco dělo, scházely se děti, dvě skupiny mládeže, třicátníci, biblické hodiny, nacvičování zpěvu, seniorátní akce. V Olešnici byly jenom nedělní bohoslužby, protože v letním období se ani biblické hodiny nekonaly. Chyběly mi přívětivé tváře, které jsem byla zvyklá pravidelně vídat, a na občasně otázky, zdali si už zvykám, jsem dávala vyhýbavé odpovědi. V hloubi duše jsem byla přesvědčena – snad mi olešniční prominou – že si nezvyknu nikdy. A vidíte, zvykla jsem si a našla své místo. V kterém městě můžete dnes slyšet hlas zvonů zvoucích k bohoslužbám? A tehdy se zvonilo i v sobotu večer na ukončení prací a přípravu na neděli. Život na venkově je docela jiný, všechno je jaksi daleko a dá víc práce. Někteří ještě dnes hospodaří, chovají drobné zvířectvo, suší louky a obdělávají políčka. Svá srdce nenosí na potkání na dlani, ale dovedou je otevřít v pravou chvíli a stát jedni při druhých. Sbor je i dnes – tak jak byl na počátku – malý a chudý. Ale není sborem starých lidí, jsou zastoupeny všechny věkové kategorie, ale od každého trochu. Děti se scházejí v týdně, při nedělních bohoslužbách se střídají, po každé je tam někdo jiný, takže pravidelné vedení nedělní školy není možné. Letos na jaře – po několika letech – připravujeme konfirmaci. Biblické hodiny jsou navštěvovány patnácti i více účastníky a končí většinou živými diskusemi, i když se někdy odchýlí od tématu. V neděli nás bývá kolem třiceti a scházíme se přes zimu v sále na faře a od jara do podzimu v kostele. Zavést dnes už jinde běžné nedělní posezení po bohoslužbách u kávy se v Olešnici pravidelně nepodařilo. Jen výjimečně, například když máme hosty.

Přes svou malost a chudobu se sbor letos po dlouhém rozmyšlení a zvažování s odvahou a nadějí pustil do nesnadného úkolu opravy věže kostela, jejíž vnitřní dřevěná konstrukce byla napadena dřevokazným hmyzem a houbou a byla narušena statika. Oprava představovala rozebrání celé věže a postavení nové. Podle rozpočtu s náklady 1,75 mil. Kč, pro nás částka nepředstavitelně vysoká. Nebudu zacházet do podrobností, ale díky dotacím, darům a obětavosti členů sboru se podařilo provést kromě rekonstrukce věže i opravu fasády, zhotovit nová kruhová okna ve věži a natřít okenice a dveře. Celková výše nákladů byla 2,5 mil. Kč. Výsledek mohli mnozí z vás vidět na internetových stránkách Jihomoravského kraje, kde probíhala soutěž o nejlépe opravenou památku, do které byl náš kostel také vybrán. Samozřejmě, že nejlepší zážitek budete mít, když se přijedete podívat a vystoupáte po úzkých schodech vzhůru do věže a sami se dotknete nového dřeva a rozhlédnete po krajině. Byla bych nerada, kdyby má slova vyzněla jako pýcha. Jediné, co můžeme prožívat při pohledu na náš opravený kostel, je nekončící vděčnost Pánu Bohu, který při tomto díle stál. Dobře to vyjadřují slova písně, zpívané při děkovných bohoslužbách: Dobře staví, kdo zná a ví, jak má v Boha doufati, a kdo věrně, neochvějně, s Pánem hledí bývati. Protož v tobě v každé době naději svou zakládám. Základ stálý, dokonalý živ i mrtev v Tobě mám.

Marta Švandová

Lidé ve sboru

Brno I

1.4.	Laura Bednářová	89 let
1.4.	Olga Jonáková	60 let
1.4.	David Zukal	20 let
3.4.	Miloš Paseka	75 let
4.4.	Zdenka Veselá	84 let
5.4.	Míla Sázavská	87 let
6.4.	Věra Přikrylová	77 let
8.4.	Květoslava Vágnerová	80 let
10.4.	Eva Přikrylová	74 let
10.4.	Vlasta Žížková	89 let
11.4.	Barbora Popelářová	10 let
12.4.	Miroslav Šimek	75 let
13.4.	Milada Klobásová	86 let
13.4.	Eva Langerová	72 let
16.4.	Renata Prchalová	80 let
17.4.	Jana Ondrášková	40 let
18.4.	Božena Vymazalová	78 let
22.4.	Květa Vondráčková	72 let
23.4.	Věra Novotná	82 let
23.4.	Milada Nykodýmová	85 let
24.4.	Jan Fleischer	73 let
29.4.	Antonín Mrskoš	85 let
29.4.	Jiří Vala	30 let

Brno II

1.4	Jaroslav Lahoda	40 let
3.4	Marie Pavlíková	87 let
5.4	Věra Sochová	78 let
7.4	Lubomír Ryšavý	82 let
9.4	Jaroslav Kalina	76 let
12.4	Daniel Thaisz	40 let
14.4	Libuše Šafrová	77 let
15.4	Milada Čechová	82 let
16.4	Libuše Chromelová	81 let
16.4	Dalibor Čechmánek	60 let
17.4	Karel Svozil	85 let
17.4	Radomil Krajs	77 let
17.4	Jan Chlup	60 let
19.4	Blažena Kadlecová	76 let
20.4	Josefa Spáčilová	83 let
20.4	Jiří Hádek	50 let
22.4	Miroslava Bartlíková	85 let
26.4	Břetislav Havíř	86 let
26.4	Jaroslav Veselský	77 let
28.4	Lydie Řezáčová	83 let
29.4	Věra Freiberggerová	88 let
30.4	Maxmilián Osvald	84 let

(uvádíme kulatá výročí a od 75 let všechny)

Rozloučili jsme se:

10.3. Milada Hemerková, nar. 1919   6.3. Jaroslav Skýpala, nar. 1921
11.3. MUDr. Jan Budínský, nar. 1929   14.3. Miloslava Volská, nar. 1922

Pane, náš Bože, vzkříšením Ježíše Krista z mrtvých nám dáváš nesmírný důvod k chvalozpěvům a díkům. Z našich rtů však často vychází jenom stará píseň stýskání a nářků. Prosíme, pomoz nám ji ukončit a začít píseň novou ke tvé chvále. Skrze našeho Pána Ježíše Krista, který s tebou a Duchem svatým žije a kraluje na věky věků. Amen.

Kolekta 3. neděle po velikonocích

---

bude

Opera v Červeném kostele

Scénické provedení opery Víťazoslava Kubička - Kristův dotyk se koná v neděli 6. dubna 2008 v 19.30 hodin v Červeném kostele. Účinkují: Peter Cingel` - Ježíš, Eva Hornýáková - Marie, Nao Higano - Nao, Anima Cantanda, Milan Vonderka - housle, Jan Pospíšil - violoncello, Rajmund Kákoni - akordeon, dirigent - Adrian Kokoš. Dobrovolné vstupné bude věnováno středisku Diakonie Betlém v Kloboukách u Brna. Pořádá a zve sbor Českobratrské církve evangelické Brno I.

Pozvánka na autokarový zájezd

Jarní autokarový zájezd do Slatiňan a Chrudimi se uskuteční v sobotu 19. dubna 2008. Trasa: Brno - Tišnov - Žďár n.S. - Ždírec n.D. - Nasavrky - Slatiňany (prohlídka zámku s parkem) - Chrudim (návštěva sboru s občerstvením: káva a čaj; prohlídka města) - Luže a Košumberk (zastávka) - Nové Hrady - Proseč - Polička - Bystré - Kunštát - Brno. Plánovaný odjezd v 7.00 hod. od Blahoslavova domu na Lidické ul., předpokládaný příjezd do Brna do 19 hod. Přihlášky se zaplacením ceny zájezdu 250,- Kč ve farní kanceláři na Lidické ul. (Blahoslavův dům) nebo při setkávání v "kavárničce" na Opletalově ul. Zve odbor křesťanské služby při II. sboru ČCE v Brně.

Klub otevřených dveří

Každý čtvrtek od 10 do 12 hodin, Opletalova 6
V dubnu se koná: 3. 4., 10. 4., 17. 4. a 24. 4.
Program bude upřesněn na nástěnce.

Kavárnička

každou středu od 15 hodin, Opletalova 6, sál Václava Pokorného
2. 4. Student historie Michal Doležel nám poví o Moravském náměstí v Brně - s promítáním
9. 4. Zahrají studenti konzervatoře (skladby pro hoboj, flétnu a klavír)
16. 4. Pel-mel
23. 4. Farář Jan Šimsa bude vzpomínat na prof. Boženu Komárkovou
30. 4. Vyprávění bratra faráře Pokorného

Presbyterní konference

Bude se konat ve sboru Brno I, Opletalova 6 v sobotu 26.dubna v 9:00. Naším hostem bude Doc. Jiří Mrázek z ETFUK a téma bude: Kniha Zjevení Janovo.

Cantate Domino

Během velikonočního období zazpívá náš pěvecký sbor při bohoslužbách nejprve v neděli 6. dubna v Blahoslavově domě a pak v neděli 20. dubna v Červeném kostele sboru Brno I. Těšíme se.

---

ze sboru Brno-Husovice

Husovice na internetu

Je jasné, že mnozí internetoví nadšenci již dávno vědí, že na adrese <http://husovice.evangnet.cz> najdou husovické sborové stránky, které všem nabízejí informace o sboru, o tom, co bylo, a také o tom, co bude. Však to také není nic neobvyklého, webové stránky má už dnes skoro každý evangelický sbor. Ale právě, když se podíváme na mnohé sborové stránky, tak uvidíme, jak náročné je zajistit, aby stránky byly stále živé, aktuální a tudíž hojně navštěvované.

Husovické stránky vznikly ve svém nynějším technickém řešení už v roce 2002 a od té doby na nich bylo publikováno 290 článků, což znamená průměr cca 50 článků za rok a tudíž asi 4 za měsíc. Rozmach stránky zaznamenaly od roku 2005, kdy se stabilizovala jejich dnešní obsahová podoba a kdy začaly být pravidelně publikovány články o dění ve sboru doplněné sadami fotografií.

Aby tento rozmach vydržel, dali si tvůrci husovických stránek tyto cíle:

1. Aktuálnost – na stránkách musí být stálý přehled o všem, co se v nejbližší době bude ve sboru a jeho blízkém okolí odehrávat – okénko „Superaktuality“.

2. Rychlé informace o dění – zde nejvíce pomáhá okénko „Husovický deník - Život ve sboru den za dnem“, které píše na svých stránkách Štěpán Hájek a které je do sborových stránek přebíráno.

3. Živé informace o dění – po každé významnější akci jsou do stránek zařazovány články s fotografiemi (zde je největší rezerva, protože redaktorů píšících články je málo a tudíž se jejich vystavení někdy opoždjuje).

4. Archiv – pomocí přehledů v bočních oknech se lze dostat k dříve vydaným článkům (rovněž s pomocí okénka „Vyhledávání“).

5. Různé jiné aktuální rubriky – rozbíhá se „Informatorium školy nedělní“, o přípravě účasti na Ekumenickém setkání křesťanů v Bratislavě informuje okénko „Jedeme do Bratislavy – kronika“.

A jaké jsou výsledky? Například v únoru 2008 přišlo na stránky 881 návštěvníků, kteří celkem zrealizovali 1040 návštěv, při kterých zhlédli 3256 jednotlivých stránek. Stránky určitě nenavštěvují jen členové husovického sboru či členové jiných sborů v Brně a okolí. Část návštěvníků přichází třeba z různých vyhledavačů. Pokud přicházejí po vyhledání slov „Brno“, „Husovice“, „bible“, „konfirmace“ apod., je to celkem logické. Ale třeba z Googlu přišlo několik návštěvníků hledajících frázi "Výkup kožek Brno", na Seznamu zase boduje fráze "vousatý had", což je opravdu záhada. Je vidět, že husovický sbor má široký rozsah činností a že nevtíravá evangelizace může procházet cestami vsutku nevyzpytatelnými.

Michal Hadlač

---

dětský koutek

Děkuj Bohu za vše, co ti dává

Ježíš je na cestě do Jeruzaléma. Najednou jde proti němu deset malomocných.

Malomocenství byla hrozná nemoc. Znamenala pro nemocného vlastně úplný konec života. Mohl sice ještě žít několik let, ale byl vyhnán z rodiny, z města, z chrámu... Musel žít v jeskyni sám. Bolely ho vředy a puchýře měl po celém těle. Byly červené, nebo až bílé, mokvaly a nakonec odpadávaly i kusy masa. Jídlo jim nosili lidé na smluvená místa a každý se jim vyhýbal. Z dálky museli volat: „Jsem nečistý!“ Tak jako je malomocenství nemoc těla a oddělovala lidi od rodin, je hřích nemoc duše – odděluje nás od Boha. Jsme sami, vyhnáni z ráje a jen Ježíš nás může zachránit.

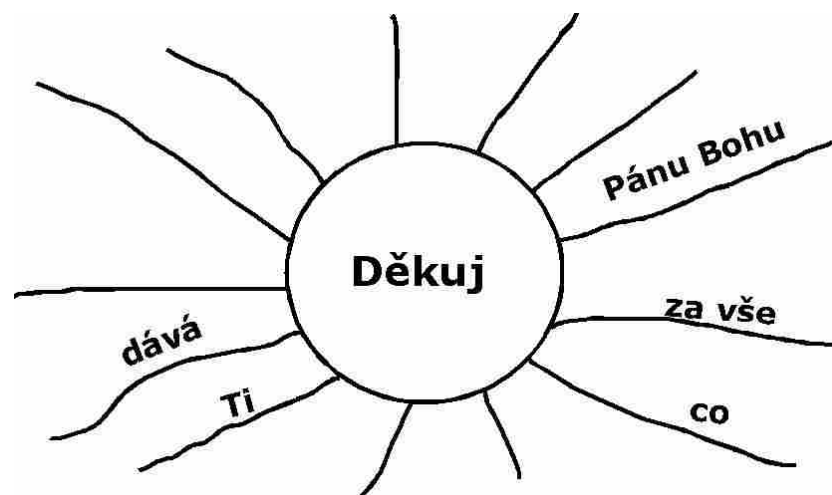
A těchto deset malomocných slyšelo o moci uzdravování, kterou Ježíš má, a rozhodlo se, že přece nemají co ztratit. A tak jdou a volají: „Ježíši, smiluj se nad námi, uzdrav nás!“ A Ježíš se s nimi ani moc nebaví, ale rovnou je posílá ke knězi. Kněží totiž tenkrát působili jako lékaři a rozhodovali, kdo je zdravý a může zpět k rodině, a kdo je malomocný a bude vyhnán. Jdou a jsou stále nemocní, začínají pochybovat... A náhle jedna ruka zdravá, jedna noha zdravá a hurá!!!

Utíkají ke kněžím, aby mohli po letech domů. Jen jeden si uvědomuje: Ježíš uzdravil moji nemoc, ale nejen to. Jen On mě může uzdravit i vnitřně. Obrací se a utíká mu poděkovat. Jen jeden se vrátil a poděkoval!

Ježíš je smutný. Jen tento jeden člověk bude spasen – zachráněn. Našel Ježíše jako svého Pána.

Pořád je za co Bohu děkovat. Obklopuje nás spousta krásných věcí, které Bůh pro nás stvořil. A tak neváhej a děkuj. Celý život se ti rozzáří jako slunce.

Katka Cahlíková

ze staršovstva

Brno I

V úvodu březnové schůze přivítal bratr farář nové členy staršovstva a seznámil je s dosavadním způsobem práce a úkoly, které je čekají. Volba kurátora a rozdělení do komisí proběhne na dubnové schůzi. Sborové shromáždění proběhlo hladce, ale bez diskuse v plénu. Bylo proto rozhodnuto svolat příští rok v únoru otevřenou schůzi staršovstva, kde budou mít členové sboru možnost vyjádřit se k dění ve sboru. Kladně byl hodnocen sborový rozhovor o křesťanství v médiích a výjezdní setkání Bety v Kloboukách. V červnu je naděje na další klavírní vystoupení bratra Radoslava Kvapila v sále Václava Pokorného. Podrobně byla probírána oblast křesťanské služby a rozšíření práce sborové sestry v této oblasti. Se synodní radou se pokusíme vyjednat povolání dvou pastoračních pracovníků. Na základě rozpočtu schváleného sborovým shromážděním bylo rozhodnuto o položení dlažby na dvorní terase a sanační omítky fasády na Opletalově. Staršovstvo děkuje bratru Wolfovi za vymalování vestibulu Betlémského kostela. Sběrka na Jeronymovu jednotu bude probíhat od velikonoce do konce dubna.

Jiří Gruber

Brno II

Rekapitulace výsledků sborového shromáždění (obou částí jeho jednání) se staršovstvu jevila jako povzbudivá; rádi budeme na podněty ze sborového shromáždění navazovat. Odtud staršovstvo přistoupilo k projednání běžných hospodářských záležitostí a vzalo na vědomí zprávu o dokončovací fázi opravy plynového vedení v prostorách Blahoslavova domu a přípravy rekonstrukce topení v nájemním bytě obytného domu. Další rozsáhlou část jednání jsme mohli a museli věnovat bohoslužebným záležitostem, rozvrhu shromáždění ve velikonočním čase, zajištění kazatelských služeb ve sboru v dalších měsících a záležitostem spolupráce s brněnskou Diakonií. Zástupci sboru byli i letos pozváni k výročnímu setkání pracovní skupiny „Partnerschaft – Partnerství“ ve Vídni – bude to tentokrát až v polovině dubna. Na sklonku května se chystáme ve sboru přivítat přátele z holandského Apeldoornu.

Jaroslav Vítek

Brno – Židenice

12. března se konala v Židenicích poslední, devětapadesátá schůze současné úřadujícího staršovstva. Před presbytery stál tedy především úkol připravit výroční sborové shromáždění (16. března) a volbu nového staršovstva. Vedle toho schůze jednala o velikonočních bohoslužebných shromážděních a s nezávaznou perspektivou též o programu ve sboru v nejbližších měsících. Jako obvykle věnovalo staršovstvo pozornost nadcházející úpravě modlitebny a finančnímu hospodaření sboru.

Jana Nechutová

modlitba

Drahý Bože,
pomoz mi zestárnout s důstojností a moudrostí.
Až na mne dopadne šero oněch soumravných let,
pomoz mé mysli, aby zůstala jasná,
v míru se světem i sama se sebou.
Dopřej mi, abych se naučil,
jak neulpívat na poutech k tomuto světu,
na potřebě cti a postavení,
na tělesných požitcích,
na závisti vůči druhým,
na lítosti nad tím, co všechno mohlo být.

Ze sbírky Vlídna zbraň
na motivy moudrosti rabiho Nachmana napsali M. Mykoff a A.C. Mizrahi
vybral JH

Obrázek na obálce je převzat k knihy Čtení z Bible, ilustrace Václav Sokol

Setkávání – brněnský evangelický měsíčník. Ročník VIII. Vydávají sbory Českobratrské církve evangelické Brno I a Brno II. Odpovědní redaktoři: Jiří Gruber, Jaroslav Vítek. Spolupracovali: Marek Baláš, Věra Dadáková, Hana Dvořáková, Jan Franců, Ladislav Hájek, Jiří Malý, Ludmila Marková, Marie Melicharová, Ctirad Novák, Jana Slámová, Dagmar Stejskalová, Blahoslav Šimek a další. Registrováno pod číslem MK ČR E12109. Vychází 10× ročně. Doporučená cena jednotlivého čísla 10 Kč.

Adresa sboru ČCE Brno I: Opletalova 6, 602 00 Brno, tel. 542 211 453,
email: ccebrno1@atlas.cz, <http://brno1.evangelnet.cz>

Adresa sboru ČCE Brno II: Lidická 79, 602 00 Brno, tel. 541 212 469,
email: evsboii@iol.cz, <http://brno-ii.evangelnet.cz>